

bestemte Forholdsregler med Hensyn til København og Byerne, overfor Landet skulde indskrænke sig til at lave Vedtægter, og det Vedtægter, som det er umuligt at affatte i Overensstemmelse med Loven. Jeg kan ikke tro, at man deler den Opfattelse, at det er den rette Fremgangsmaade, naar man gennemfører en Lov paa dette Omraade, saa ikke ogsaa at fastsætte bestemte Former i Loven for de kommunale Valgs Foretagelse paa Landet. Men de Herrer have jo Ansvaret for, at denne Lov gennemføres, og de have Ansvaret for, at den gennemføres i en saadan Skikkelse, at det er umuligt for den almindelige Vælgerbefolkning at forstaa denne Lov. Disse Punkter skal jeg derfor ikke i Dag komme nærmere ind paa, men overlade de Herrer Ansvaret for, at der intet sker.

Derimod skal jeg omtale de Punkter, som vi have tilladt os at sætte Fingeren paa ved denne Lejlighed, og hvor vi have tilladt os at stille Ændringsforslag til anden Behandling; det er de Punkter i Lovforslaget, som vi anse for at være de mørke Pletter.

Det første Ændringsforslag gælder da Opholdsbestemmelsen. Denne Bestemmelse udtalte jeg mig saa udførligt om ved første Behandling af Lovforslaget, saa jeg i Dag ikke behøver at komme dybere ind derpaa. Ærede Medlemmer ville erindre, at jeg udtalte mig saa stærkt og afgjort derimod, som det var mig muligt, og jeg oplyste ved første Behandling, at Venstre aldrig tidligere havde delt den Opfattelse, der gjorde sig gældende her, at det skulde være nødvendigt, at man havde opholdt sig i Kommunen i flere Aar for at opnaa kommunal Valgret. Jeg dokumenterede med Rigsdagstidenden som Kilde, at det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), der ogsaa var ovre paa den anden Side og forsvarede Bestemmelsen om det lange Ophold, endnu i 1903 havde været med til sammen med mig og andre Medlemmer af Reformpartiet at stille et Ændringsforslag, som gik ud paa at forkaste Opholdsbestemmelsen i det Forslag, som blev forelagt af Venstregeringen. Da delte det ærede Medlem fra Løvel Anskuelse med mig. Jeg behøver derfor som sagt ikke i Dag at komme dybt ind derpaa, men jeg forstaar ikke den Betragtning, som nu gør sig gældende fra den Side: at det skulde være rigtigt eller retfærdigt, eller at det skulde være nødvendigt at gaa til dette forlængede Ophold. Jeg antager heller ikke, at det egentlig er det,

man mener; men man har ladet sig trække eller tvinge dertil af den anden Part i Forliget, fordi denne anden Part mente derigennem ogsaa at have nogen Garanti for sit Vedkommende. Der er blevet sagt, at det er naturligt, at de Folk, som rejse fra den ene Kommune til den anden, ikke faa Valgret saa hurtigt, og at det derfor er naturligt, at vi skabe denne Opholdsbestemmelse, som for Landarbejdernes Vedkommende vil være op imod 3 Aar; for de Folk, som skifte stadig, have ingen Interesse af den Kommunes Anliggender, i hvilken de ikke bo mere end 2 eller 3 Aar. Jeg forstaar ikke denne Tale. (Afbrydelse). Et æret Medlem af Reformpartiet ler; ja, det ærede Medlem er jo neppe saadan stillet, at han behøver at rejse fra Sted til Sted for at søge Arbejde; for naar man har en god Bondegaard og nogle hundrede Tusinde paa Rente, saa er Sagen en anden. (Afbrydelse). Der bliver sagt, at det ærede Medlem er Gaardfæster; det er meget muligt, men det vil jo ogsaa bevirke, at det ærede Medlem ikke saa let flytter fra Sted til Sted; og derfor kan det godt være, at han finder det latterligt. Jeg for mit Vedkommende finder det ikke latterligt. Hvis det ærede Medlem kun havde sine bare Hænder at ernære sig med, var han vist nødt til at flytte derhen, hvor der var Arbejde at faa, enten han saa lo eller græd. Men hvorfor betage disse Medborgere den Borgerret, de tidligere have haft? Vi vide jo, at det er et Tilbageskridt, et Tilbage- tog, de her foretage, fra det, som tidligere har været Venstres Standpunkt. Mene de ærede Medlemmer af Reformpartiet og de, som slaa Følge med dem, at en Arbejder ikke er interesseret i, hvorledes f. Eks. Alderdomsunderstøttelsesloven praktiseres i den Kommune, hvor han bor, selv om han maaske ikke opnaar at skulle have sin Alderdomsunderstøttelse der? Eller mene de ærede Medlemmer ikke, at en Arbejder ogsaa er interesseret i, at Fattigvæsenet administreres humant og fornuftigt? Eller mene de ærede Herrer, at en Arbejder ikke er interesseret i, at Skolevæsenet i den Kommune, hvor han bor, er i den bedste Orden? Mig forekommer det, at saadan Tale er ganske ud i det blaa. Er der nogen, der er interesseret i, at Skolevæsenet er i den bedste Orden, er der nogen, som er interesseret i, at Fattigloven og Alderdomsloven administreres human og fornuftigt, saa er det sikkert Arbejderne, for det er jo dog dem, som der i første Række er taget Sigte paa ved disse Loves Gennemførelse. Derfor